

Fr. Rojec: Mladi umetnik.

Tonček je majhen in risati zna,
rad upodablja živali domače.
»Mati, poglejte to čudo sveta:
čreda številna na travniku skače;
grad še narišem, zad pólje in hrib,
pa sino bogati kot sosed Olip!«

— »Kakor vse kaže, umetnik si rojen,
toda izvoli drugačen si stan!
Pravi umetnik v gorjá je obsojen:
lačen, preziran in ves razcapan
hodi po spetu, povsod je v napotje
in rokodelčič vsak večji gospod je.

V Cankarju brala nauke sem te
večkrat, ko dekle še mlado sem bila;
velik mi strah je napolnil srcé
in sem goreče v molitvah prosila:
Bog, ako morda kdaj sinkov do bom,
mladih umetnikov čuvaj moj dom!

V žalost največjo zdaj moram spoznati,
da mi te prošnje uslišal ni Bog:
Risanje nikdar pokoja ne da ti,
meni pa zdi se kot kôpa nadlog
to, da ogiblješ se dela previdno ...
Tonček, popusti to pot malopridno!«

»Biti umetnik, je, mati, lepó!
Kot da sem v raju, je risanje meni.
Sije mi venomer sonce zlató
ter mi v poletju in v zimi ledeni
siplje cekine na zemljo z nebá,
v noči pa s tolarji mesec rožlja.

Mar mi ni drugo imetje posvetno —
naj se pehá vse človeštvo za njim! —
barve jaz ljubim, črtalo umetno,
pa si naslikam, kar si poželim:
morem si raj čudovit ustvariti,
kakršen z zlatom ne dá se kupiti!«

— »Tak pa le riši in slikaj naprej!
K poslom te drugim več nočem goniti.
Toda v tem raju se tudi najej,
ko se ti začne želodec glasiti!«
Deček besed teh se razveseli,
potlej pa slika do temne noči.

»Mamica, kruha! Popoldne sem celo
slikal in lepe narisal stvari;
vem, da nad njimi se boste veselo
čudili, ko vam jih luč razsvetli.«
Mati prižgano svetiljko postavi
k risbam na mizo in Tončku to pravi:

»Mar si pozabil, kaj rekla sem prej?
Tu imaš luč in naslikaj jedi si,
ki so po volji ti, pa se najej!
Druge večerje zaslužil nič nisi.
Modri apostol tako nam pové:
Kdor nič ne dela, naj tudi ne jé!«

Sinček otožno povesi glavico,
sólze se mu uderó iz očí —
proč okuša pregrenko resnico...
Materi tudi oko se solzi:
sinku postreže, mu sólze obriše.
Tonček pa riše spet, slika in piše.

Ksaver Meško: Mati poje otroku.

Oči zdaj zapri,
a dušo odpri
in angelom se nasmehljaj.
In angelov zbor
ponese tja gor
v blesteči nebeški te raj.

In ko boš tam stal
in z Bogom kramljaj,
še mene se spomni tedaj.
In prosi Boga,
naj milost mi da,
da s tabo ga gledam kedaj.

